

Spomienky

M. Kotian, Dúha

♩ = 130

Vie-tor do ko-rún stro-mov za-hnal roz-lie - ta - ných vtá - kov,
dážd' pa - dá, v bla-te svo-jou si - lou rieč-ky vy - mý - va.
Hrom du - ní, v diaľ-ke po-čuť zvuk ko-váč-ských ná - kov,
to je to mies-to, kde sa kus môj-ho det-stva u - kry - va.
Do-my sta-ré, z plo-tov sú skôr ob-rov-ské brá - ny,
aj ten náš už dáv - no zni - čil čas a kto
z vás vrá-tiť sa skú-šal, ten za prav-du is - te dá mi, že keď
po-zdra - vil, tak tro - chu za - chvel sa mu hlas. *Refrén* Tak tu
sto - jím, ru - kou do - tý - kam sa kľuč-ky na dve - rách, z de - ra - vej
rím - sy mi na ka - bát pa - dá dážd'. V du - chu

vi-dím ma-min več-ný ús-mev na pe-rách, o - tec se - dí

za sto - lom, ved - ľa ne - ho le - ží je - ho sta - rý plášť.

3. Oči mám slzavé, hrdlo zovreté nevydá ani hlásku,
s úctou vykročím k zaprášeným starým hodinám.
Tie mi odbili môj prvý úspech, prvú veľkú lásku,
prvý pád, v detskom srdci prvý šrám.

4. Čas uteká, je ako rieka: čo vezme - nevráti.
Len spomienky, tie ostanú nám.
Každý z vás raz v živote iste niečo stratil -
niečo, čo mal rád, tak ako ja to tu rád mám.

Refr.:

5. Vietor do korún stromov zahnal rozlietanych vtákov,
dážď padá, v blate svojou silou riečky vymýva.